

Adı Hüzün

— Şehri Mabet · 01 Temmuz 2020

ADI HÜZÜN

Hüzün vardı ara dantel sokağında
Bu akşam...
Dantel beyaz, gece siyah, hüzün sarıydı.
Esir almıştı bulutlar parlayan yıldızları.
Sokak lambaları kûsmüş,
Sol yanında çürüyen bir kapı;
Ne kulpu var tutulacak ne de bir sapı.

Hüzün vardı ara dantel sokağında.
Karanlığı ezerek girdi.
Yalnızlığı yaşamak vardı doyasıya.
Sonrasında üfledi yakmak için mumu
İslenmiş ruhunu çıkarıp astı askıya...

Teni öksüz gibi kalakaldı.
İlerliyordu, hüzne yol alıyordu gece.
Oturacak bir yer aradı, sessiz.
Ortasında bu boşluğun bir masa
Ve bir kağıt ve bir kalem
Sızlayan açık yara üstelik
Şiir üstüne merhem hem..!

Bir sıcaklık vardî sanki hissedemediği
Damlayan gözyaşlarıydı tutuşturan mektubu.
Sonun başlangıcıydı işte bu...
Elleri düştü yana.
Arada çizdi üstlerini kelimelerin,
Devam etti yeniden
Üstü çizildi, altı çizildi, resmi çizildi...
Ve son damlada yanıp gitti evrene
Sonsuzlukta bir kül parçası,
Adı hüzün...

Selma Canakiođlu 27 Haziran 2020